

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Christiansen, Einar.; af Einar Christiansen ;
Musiken af Aug. Enna.

Titel | Title:

Cleopatra : Opera i 3 Akter (med et Forspil)

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Gyldendal, 1893

Fysiske størrelse | Physical extent:

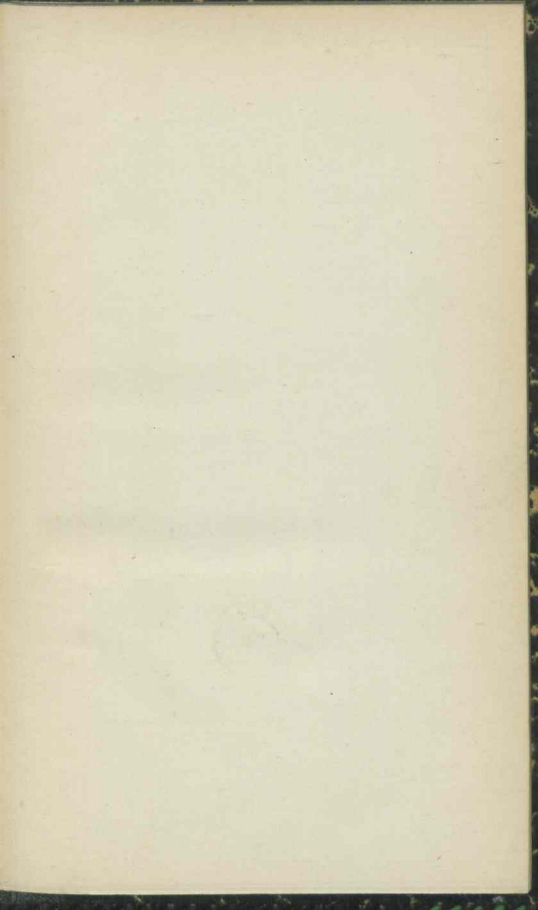
40 s.

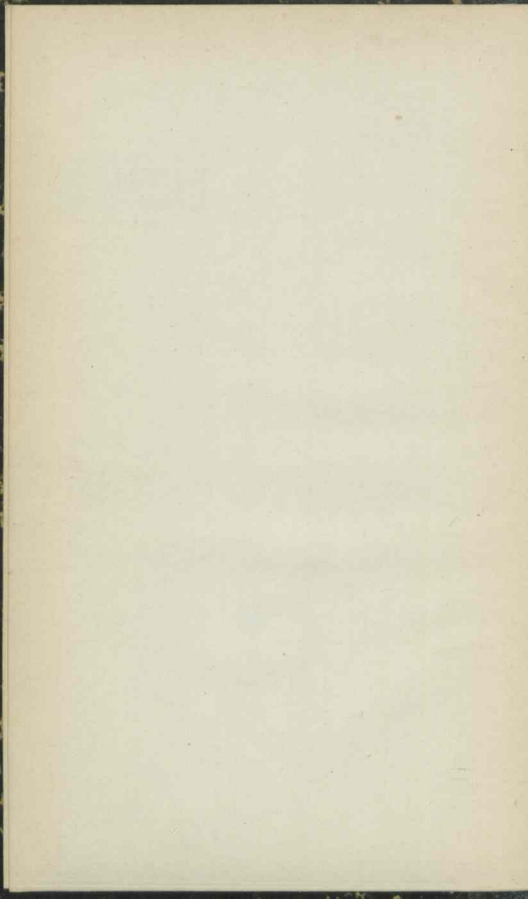
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

CLEOPATRA.

CLIO PATRA

CLEOPATRA

OPERA I TRE AKTER

(MED ET FORSPIL)

AF

EINAR CHRISTIANSEN

(MUSIKEN AF AUG. ENNA)

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

1893

Motivet til Operaen er taget fra Rider Haggards Roman:
Cleopatra.

PERSONERNE.

Cleopatra, Ægyptens Dronning.

Harmaki, den sidste af de gamle Pharaoners Slægt.

Sepa, Ypperstepræst.

Charmion, hans Datter.

Ammon, ægyptisk Fyrste.

En Drabant.

Cleopatras Hof, ægyptiske Fyrster og Præster.

Handlingen foregaaer i Alexandria.

FORSPIL.

En underjordisk Hvælving. Baggrunden dækket af et Tæppe, der kan trækkes til Side.

Sepa i en Armstol. To Præster staa foran ham.

SEPA.

Saa hent ham hid, vor Pharao, Harmaki.
Siig ham, at Alt er rede til hans Kaaring.

Præsterne ud til højre.

Harmaki, ung og kraftig, præsteklædt, fra højre. Sepa rejser sig.

HARMAKI.

Min Fader!

SEPA

knæler.

Hil Dig, Du herlige, som vi har ventet
i Fryd og Vaande fra den første Stund,
da Livets Aande strømmed af din Mund.
Jeg kysser Støvet, hvor din Fod har dvælet.

HARMAKI.

Som Foster drømmer end min Herlighed.

SEPA

rejser sig.

Men Fødselstimen stunder til.

Du er Ægyptens Haab, det sidste Skud
af Landets gudebaarne Kongeslægt.

Dit Navn er Solen, hvoraf Folket lever.

Cleopatra, der raader Riget nu,
er kun et Vildskud paa den gamle Stamme.
Af romersk Malm er hendes Scepter støbt,
med græske Stoffer hendes Throne svøbt;
Ægyptens gamle Skikke hun forhaaner,
til Venus Hathors kydske Dragt hun laaner
og sælger Folk og Land til Cæsars Rom.
Nu ramme hende gennem Dig vor Dom!

I Dendras fjerne Lund, ved Nilens Bryst,
hvor Isis maner med sin Moderrøst,
der har Du drukket Visdoms Førstegrøde,
der blev Du viet til din Daad:
at stille dine Brødres tause Graad
og lægge Fjendens gyldne Agre øde.

Vort Haab er daglig voxet med din Styrke.
Nu siig, om Du blev fostret til en Mand—?

HARMAKI.

Jeg løser Folket af dets Trællestand!

SEPA.

Det hele Rige er en spændt Vulkan;
sig Tusinder med os har sammensvoret.
Paa Dig alene kommer Sejren an.

HARMAKI.

Vil Guderne, da skal jeg gribe Roret.

SEPA.

Fra Sol Du kommer og fra Bjerges Luft,
 maa vandre nu i klamme Sumpes Taage,
 men vore Bønner paa din Vej skal vaage.
 Min Haand skal føre Dig til Fjendens Hus;
 og selv hos hende skal en Ven Du finde
 i Charmion, mit Barn, vor Sags Præstinde.

Dog al vor Hær er kun et magtløst Sus,
 er ikke Du den Storm, der Land kan vinde.

HARMAKI.

Ved Isis har jeg Kraft, ved Livets Moder,
 hvis høje Helligdom jeg har betraadt,
 som løfted Sløret for mit bange Bryn,
 som har beseglet med et Kys mit Øje
 og klaret Sjælens Gaader for mit Syn.

SEPA.

Velan, min Konge! Folket venter Dig.

Paa et Vink fra Sepa drages Tæppet til Side. Man seer en Hal, hvis Vægge
 ere bedækkede med ægyptiske Gudebilleder. Midt i Hallen et ophøjet Sæde.
 Hallen er fyldt af ægyptiske Præster og Fyrster.

SEPA

midt i Kredsen med Harmaki.

Den store Stund er kommen, mine Brødre.
 De Raad, vi plejed aarevis i Mørke,
 skal modnes nu i en Beslutnings Lys.

Her staaer han, Landets ægte Pharaos,
 en Palme, skudt af Nilens egen Jordbund,
 hvis stærke Rødder kan det Ukrudt kvæle,
 som fremmed Haand har plantet i vort Folk.
 Som Løgner knuses under Sandheds Svøbe,
 skal Romerskjøgen falde for hans Dolk.

CHOR.

Hug hende ned,
 Romerkvinden!
 split og spred
 hendes Lemmer for Vinden.
 Sværg den hellige Ed!

SEPA.

Nu siig: tør Nogen vidne mod hans Byrd?

AMMON
 med Chor.

Vi spurgte Kongebøgerne til Raads.
 De høje Guder selv hans Stamtræ planted,
 og kongeligt som Purpur er hans Blod.

SEPA.

Nu siig: tør Nogen anke mod hans Visdom?

AMMON
 med Chor.

Mysteriernes underfulde Kundskab,
 som Pharaos bør kjende i dens Grund,
 den har han læst i Hathors dunkle Aasyn,
 den har han lært af Dødens egen Mund.

SEPA.

Nu siig: tør Nogen klage paa hans Levnet?

AMMON
 med Chor.

Vi toge store Varsler i hans Navn
 og fik til Svar, at han er kydsk som Marmor
 og sanddru som den klippefaste Sfinx.

SEPA.

Du er da værdig til dit Kald, Harmaki.
 Men før Du Kronen om dit Haar tør fæste,
 vi fordre Edens Ildord af din Mund.

Stig ned, stig ned i Dybet af din Sjæl,
 kast al din Villie sammen til et Baal,
 der brænder op hver syndig Drift og Længsel,
 at Løftet, dine Læber skal forkynde,
 kan stige lutret fra et lutret Hjerte.

HARMAKI.

Til hellig Andagt al min Sjæl er samlet.

SEPA.

Velan, saa sværg —
 at Du med egen Haand vil støde ned
 Cleopatra, den purpursmykte Slange.
 Lad dette være Tegnet for dit Folk,
 et Dødsens Tegn til Oprør og til Sejr!

CHOR.

Hug hende ned,
 Romerkvinden!
 split og spred
 hendes Lemmer for Vinden.
 Sværg os den hellige Ed!

HARMAKI.

Jeg sværger, hun skal falde for min Dolk.

SEPA.

Ved Solen, Livets gyldne Væld!

HARMAKI.

Jeg sværger.

SEPA.

Ved Maanen, Dødens gustne Segl!

HARMAKI.

Jeg sværger.

SEPA.

Ved Stjernevrmlen, alle Gaaders Moder.

HARMAKI.

Jeg sværger; og jeg kjender Edens Vægt.
Dens Brudd er Død for mig og for min Slægt.

SEPA.

Du lover, Du vil styre Nilens Jord
i Pagt med vore Fædres gamle Love,
at Du vil jage Romerne af Riget
og hellige dit Liv til Landets Frihed?

HARMAKI.

I Pagt med Isis skal mit Hus jeg bygge
og rejse det i hendes Tempels Skygge.

SEPA.

Velan da, Pharao, bestig din Throne.

Harmaki bestiger Højsædet.

SEPA

rækker ham Insignierne.

Tag af min Haand Ægyptens Dobbeltkrone!
Med Sceptret værne Du om Folkets Sag,
med Svøben knuse Du din Fjendes Nakke.
I Trældoms Mørke dine Brødre flakke;
før Du os frem til Friheds lyse Dag!

CHOR.

Op mod Lyset led os!
hellig Fred bered os,
Du, vor Konge, Du Ægyptens Haab.
Guders Villie lær os,
ud til Sejer bær os!
se, vi knæle — hør vort Hyldingsraab.

Tæppet.

FØRSTE AKT.

Haveparti udenfor Cleopatras Palads. I Baggrunden en Terrasse hvorfra Udsigt over Havet. I Forgrunden til højre et Thronsæde. Straalende Dagslys.

Charmion alene.

CHARMION

synger til sin Lyra.

De strømme, de hellige Vande,
af Solgudens Tanker bestraalt;
de hige fra sumpige Strande
mod Dybder, Ingen har maalt.

O, vug mig til Hvile i nynnende Chor,
og bred om min brændende Pande
de Bølgers kølige Flor!

Fra Blomster og straalende Gilder,
fra Nætters yppige Duft
jeg længes mod dugfriske Kilder,
mod Havets evige Luft.

I hellige Vande, saa drag mig i Havn!
min Tørst i jer Køling jeg stiller
og glemmer mig selv i jer Favn.

lægger Lyren; rejser sig.

Alt lider Dagen. Han maa komme snart,
min Konge, min Forlængsel.

Dronningen

har havt en Drøm, som Ingen her tør tyde.
Mig har hun bedt at stævne hid
en ung ægyptisk Lærd,
der Gaadens Taagevæv kan sønderbryde.
Harmaki spreder Mulmet med sit Sværd!

Hun plages tungt af Drømmesprog
om Død og onde Tider.
Hen under Øjets lukte Laag
en Hær af Rædsler glider.
Og Nilens Aande lægger tyst
sin Dødssved om det skønne Bryst,
mens gamle Guder true
fra fjerne Tempelbue.

Den store Time stunder til,
hvor Hævnens Skaal skal tømmes,
hvor Solen aabenbare vil,
hvad nu i Stilhed drømmes.
Ved mig og ham, jeg venter her,
skal Natten fly for Morgenskjær,
skal Romerørnen stækkes
og Rigets Grundvold lægges.

En Drabant fra venstre.

DRABANTEN.

To Fremmede, der ønske Foretræde.

CHARMION.

Godt. Før dem hid.

Drabanten ud til venstre.

Sepa og Harmaki fra venstre (klædte som Magere).

CHARMION

bøjer sig for Harmaki.

Hil Dig, vor Pharao!

Jeg bøjer mig for Gudens stærke Tegn,
der læses i din Kappes sorte Rande
og lyser fra din kongelige Pande.

SEPA.

Nu har jeg ført dig til din Kampplads, Herre.
Og ej paany jeg stedes for dit Aasyn,
før Sejr er vundet eller Slaget tabt.

tager deres Hænder.

Mægtigt er Hvervet,
der tynger eders Bryst,
frygtelig Eden,
der binder eders Røst —
Straffen, om I svingte,
grammere end Døden;
men Sejren livsalig
som den rigeste Høst.

til Harmaki.

Styrk Dig i Bøn,
at intet jordisk Blendværk
skal friste dig i Løn.

til Charmion.

Og Du, som er Kvinde —
et skrøbeligt Kjøen,
der skifter som Himlen,
hvis Sjæl er mørk at lodde
som Havets dybe Brønd —
ve Dig, om Du svingter
Pharaos Søn!

Velsigner dem.

Gudernes Aande
 fylde med Lys
 al eders Tanke,
 lutre jert Blod
 med sit hellige Gys!
 ud til venstre.

CHARMION

betragter Harmaki.

Hvor skjøn Du er, og stærk og kongelig!

HARMAKI.

Du vækker min Beundring, Charmion,
 at Du, en Kvinde, ung og fin,
 saa farefulde Veje tør betræde.

CHARMION.

Ægypterblodet banker hedt som Vin
 bag dette hvide Jomfruklæde.
 Fra mine første Barndoms-aar
 har Fader prentet Hadet i mit Hjerte;
 det brænder som et aabent Saar,
 der lukkes først, naar Du har endt vor Smerte.

HARMAKI.

Og ingen Mistro her belurer Dig?

CHARMION.

Fyrstinden elsker og beskytter mig.
 Med Smiger vandt jeg hendes Gunst.
 Har først en Kvinde svoret til en Sag,
 da fremmer hun sit Maal ved Svig og Kunst,
 da maa hun sejre eller slaaes i Vrag.

HARMAKI.

Jeg seer, at Du som jeg har lært at hade.

CHARMION.

Ræk mig din Haand. Vi to vil stride sammen.
 En hellig Røg fra Hathors Altervraa
 betegner os de Veje, vi skal gaa.
 Om Slaget tabes, maa vi dele Skammen,
 og Sejrens Fryd, om vi til Maalet naa.

Toner af et Chor udenfor.

Hun nærmer sig.

HARMAKI.

Cleopatra?

CHARMION.

Følg med mig.

Begge ud til venstre.

CHOR

som begynder bag Scenen.

Dagen spreder sit sidste Guld
 paa Himlens sitrende Rande.
 Solen dukker sig elskovsfuld
 i Havets sukkende Vande.
 Natten sadler sin lydløse Ganger,
 kløver den dunbløde Luft.
 Valmukranset, vellystsvanger
 fylder hun alt med sin Duft.

Terrassen i Baggrunden optages af Hoffolk. Cleopatra kommer fra højre
 under Chorets Slutning og bestiger Thronsædet. Solen er gaaet ned.
 Aftenrøden varer kun kort. Natten falder. Der tændes Blus i Haven.

CLEOPATRA

med Chor.

Lovsynger Natten til Strengenes Toner,
 bærer den Ofre af Blomsternes Kroner!

Natten er Rædsel, Natten er Lyst.
 Jublende sukker jeg,
 drømmende vugger jeg
 Hjertet til Ro ved dens bølgende Bryst.

Charmion og Harmaki fra venstre.

CHARMION

til Cleopatra.

Her bringer jeg den unge Stjernetyder,
 Harmaki, der vil klare Dig din Drøm.

CLEOPATRA

betrakter ham.

Saa ung og kjæk! — og dog en Grublersjæl.
 Du ligner ej din stille Dont, Ægypter.

HARMAKI.

Den Mand, der skued over Dødens Tærskel,
 har lært at løfte Blik og Pande højt.

CLEOPATRA.

Nu vel. Saa lad din Visdom lyse for mig.

Jeg drømte sidste Nat,
 der stod en sælsom Skabning ved mit Leje,
 med Ørnekløer og med Løvestrube.
 Kun Bryst og Lænder var en Mands.
 Han rakte mig en Blomsterkrans,
 som duftede af Blod; og gylden Glans
 der strømmed fra hvert Bægers Honninggrube.
 Jeg trykked Blomsterne om Haaret ned;
 da svandt de bort, og om min Lok jeg følte
 en Krans af Lotos, der min Pande kølte
 og smykked mig som Lig til Gravens Fred.

HARMAKI.

Den sære Skikkelse i Dyrehammen
var Rom.

Den hvide Lotos er Ægyptens Tegn.
Du vilde krone Dig med Romas Straaler;
de svandt som Guldstøv, da Du greb dem fat.
Søg Livets Fred, søg Sjælens rene Skat
i Lotosflorets kølig-dybe Skaaler.

CLEOPATRA.

Og Livets Fred og Sjælens Skat — er Døden?

HARMAKI.

Død eller Liv — afhænger af Dig selv.

CLEOPATRA.

Død eller Liv — afhænger af mig selv.

HARMAKI

bøjer sig for at gaa.

CLEOPATRA.

Nej bliv! —

Fortæl mig om Dig selv og om dit Liv.

HARMAKI.

Mit Liv har ingen Bølgeslag — kun Strøm,
en stille Strøm, som Guderne har ledet.

CLEOPATRA.

Ja, i dit Øje lyser hellig Ild,
og om dit Hjerte Præsterne har fredet.

rejser sig.

Men se!

De kolde Guders Tider er forbi.
Osiris alt forlængst til Jord er stedet.
Vi dyrke Livets flammefødte Kræfter,

den drømmestærke Nat, den glade Elskov,
og deres Helligdomme skal Du kjende.

CHARMION

for sig.

Ve! — selv for ham hun spænder sine Garn.

HARMAKI.

Jeg bøjer mig for Himlens kydske Skjønhed,
for Stjernechorets klare Herlighed,
for ingen Andens, Kvinders eller Guders.

CLEOPATRA.

Bøj Dig for Natten, for den favnende,
den glædesdrukne!
I hendes Dugbad alle Smerter slukne,
og alle Længsler dø en salig Død.
— Du skjønn Yngling, der min Drøm kan raade,
der sporer mine Tankers skjulte Traade,
jeg kaarer dig til Præst for Nattens Glød.

HARMAKI.

— Cleopatra!

CLEOPATRA

til Charmion.

Ræk hid den dunkle Hyacinth,
at den hans Haar kan pryde.
Dens Skjønhed skal han dyrke blindt
og al dens Sødhed nyde.

Charmion rækker Cleopatra Hyacinthkransen. Harmaki gjør et Skridt tilbage.

CHARMION

hvisker.

Du maa! — tag Kransen. — Røb os ikke. — Ve!

CLEOPATRA

til Harmaki.

Den sprede i dit unge Sind
 sin stærke Krydder-aande —
 den dufte i dit Hjerte ind
 al Elskovs Fryd og Vaande!

bekransende ham.

Ypperstepræst for de natlige Flammer,
 lys mig til Brudgommens festlige Kammer!

CHARMION.

Dristig hun kaarer ham,
 listig hun daarer ham!
 Ve!

HARMAKI.

Nattens de lokkende Toner ombølge mig;
 brændende Dronningens Øjne forfølge mig!

CHOR.

Natten er Rædsel, Natten er Lyst!
 Jublende sukker jeg,
 drømmende vugger jeg
 Hjertet til Ro ved dens bølgede Bryst.

Tæppet.

ANDEN AKT.

Harmakis Stjernetaarn. Baggrunden aaben, saa at man seer den stjerneklare Himmel. Balkon udenfor. Til venstre i Forgrunden en Niche, dækket af et Tæppe. Dør til højre. Nat. Lampe tændt i Loftet.

Harmaki sidder hensunken i Beskuelse af Hyacinthkransen.

HARMAKI.

Der stiger en Duft fra Dronningens Krans,
som døver min Sans
og Blodet mod Hjertet stæmmer;
der lyser to Øjnes duggede Glans
fra Blomsternes Honninggjemmer.
Mit Hjerte er sygt, min Villie sløv,
og Tankerne smuldre som vissent Løv.

Afgrundsdyb
var den mørke Pupil,
Munden som Rosernes Flor.
»Ypperstepræst
for den natlige Ild —«
skjønne, usalige Ord!

rejser sig.

Isis, Moder, løndomsbaarne!
 frels din kaarne
 Præst af Nattens Tryllespind.
 Sluk med rene Kilders Strømme
 disse Drømme,
 der forgifte Blod og Sind.

kaster Kransen.

Bort Hyacinther,
 hvis smilende Kroner
 er Duftlabyrinth,
 der listigt beruse det Bytte, de tog!
 Bort fra mit Øre, I leflende Toner,
 bort fra min Tanke, I brændende Sprog!
 knæler.

Isis, tag din Søn til Naade,
 frels min Sjæl af denne Vaade!

rejser sig, da han hører Charmion komme.

Charmion kommer fra højre.

CHARMION.

Hil Pharao!

HARMAKI.

Du bringer Bud
 fra Sepa, fra vor Fader?

CHARMION.

Min Fader kun, din Tjener.

HARMAKI

koldt.

Nu, siig frem!

CHARMION.

Alt har vi forberedt til Slaget,
 har Venner her, selv i Paladset Gaard.

Udhulet er den Grund, hvor Fjenden staaer,
og Sejren vis, blot Du ej slipper Taget.

HARMAKI.

Jeg svigter ej.

CHARMION.

rækker ham en Liste.

Her er de Dømtes Navne,
hvis Lig skal mætte vore Ørkenravne.

HARMAKI

med en let Skjælven.

Og hendes Død, Cleopatras?
Det maa saa være, at ved mig hun falder?

CHARMION.

I Jubel vil dit Hjerte hæve sig,
naar fast i hendes Kjød din Dolk du sætter,
naar rent dit eget Purpurskrud Du tvætter
i Romerskjøgens Blod.

HARMAKI.

Jeg lyder Folkets Bud, men ej med Glæde.

CHARMION.

Du maa, Du tvinges. Gjerne selv jeg bored
det kolde Staal i hendes varme Hud,
men Herre, Du har svoret.

HARMAKI.

Jeg har svoret.

Og naar, naar skal det ske?

CHARMION.

Imorgen Nat.

Hun fejre vil en Fest; naar den er endt,
da skal jeg sørge for, hun la'er Dig kalde.

Du viser hende dine Stjernekort
 og spaaer forblommet hende Skjæbnens Veje.
 Naar da — opmærksom, tryg,
 hun bøjer sig mod Kortet fra sit Leje,
 da støder Dolken Du i hendes Ryg.
 Og medens Livet flygter gennem Saaret,
 Du iler til Paladsets østre Port
 og aabner den for Oprørskarens Mænd.
 Den drukne Livvagt let for Mængden viger;
 i hele Staden tændes Glædesblus,
 og Romervælden synker i sit Grus,
 naar Du blot ikke sviger.

HARMAKI.

Jeg sviger ej.

CHARMION.

mod Døren.

Men tys — hvo kommer?

HARMAKI.

seer ud.

Ve, Cleopatra.

CHARMION.

Hvad vil hun her?

HARMAKI.

Jeg veed ej.

CHARMION.

Skjul mig, hurtigt!

Ifald hun saae mig nu, var Alting tabt.

skjuler sig i Nichen. I Skyndingen taber hun det Slør, hun har om Hovedet.

Cleopatra kommer fra højre. Harmaki bøjer sig for hende.

CLEOPATRA.

Forgjæves paa mit Leje Søvn jeg søger.
 Da fik jeg Lyst at se Dig, hvor Du boer,
 — med Dig at granske Nattens Stjernebøger
 og lytte fromt til dine Seer-ord.

HARMAKI.

Befal! — min Kunst, o Dronning, er din Slave;
 rigt lyser Himlen just i Nat.

Begge mod Baggrunden. Cleopatra standser

CLEOPATRA.

Hvad ser jeg der? — min Krans, min stakkels Gave!
 er Dig min Ringhed saa forhadet,
 at Du i Støvet mine Blomster slænger?
 En sælsom Mand er Du,
 der Hjertets Dør for alle Kvinder stænger.

HARMAKI.

For alle, Dronning. — Kom.

Begge paany mod Baggrunden, Cleopatra standser igjen.

CLEOPATRA.

Hvad nu?

Et Lin, der om en Kvindes Hals har pranget!

tager Charmions Slør op.

Der, kydske Ungersvend, der blev Du fanget.

HARMAKI.

Et Klæde, en Slavinde her har glemt.

CLEOPATRA.

Ved Jupiter, det er en fornem Frues,
 det dufter sødt som Vand fra Libanon.
 Jeg skulde ikke selv ved Sløret blues.

tager det paa.

Se nu, Harmaki, se!

tager det af.

Nej, nej — min Haand

vanhelliger din Skjønnes Klædebon.
Tag det og gjem det ved dit varme Hjerte.

HARMAKI.

Jeg intet Hjerte har og elsker Ingen.
ruller Sløret sammen og kaster det ud over Balkonen.

CLEOPATRA

rækker ham Kransen.

Her mine Blomster. Send dem samme Vej.

HARMAKI.

En Dronnings Gave — nej, dem gjemmer jeg.
gjemmer Kransen paa sit Bryst.

CLEOPATRA.

Og nu, Du Nattens kaarne Præst,
lad dine Stjerner os beskue.
Tænd i min Sjæl dit Hjertes stille Fest,
lær mig din Tro paa Nattens rene Lue.
Jeg af dens hede Glød er træt
og higer mod dens svale Aandedræt.

HARMAKI.

Natten er Livets evig-dunkle Grund,
dens Bryst af dybe Længselsbølger hæves,
og Guders Tanker smile fra dens Mund.
Øs Livets Lykke af dens kydske Blund;
da har Du levet ej dit Liv forgjæves.

CLEOPATRA.

Skjænk Du min svage Sjæl den Kraft, der kræves.
Begge ud paa Balkonen.

Charmion har under det foregaaende af og til kigget forbitret ud fra
Nichen. Nu træder hun helt frem.

CHARMION.

Hviskende tyder de
Stjernernes Bog,

smilende nyder de
 Hjerternes Sprog.
 Dronningens Øjne
 hviler i hans,
 drikker hans Skjønhed,
 ildner hans Sans.

Drømmer, forglemmer Du
 Dødsrigets Daab?
 Daare, beskæmmer Du
 Fædrenes Haab?
 Vildt, som et Uvej, r,
 stormer mit Blod.
 Ve dig, Harmaki,
 snubler din Fod!

skjuler sig, da Harmaki og Cleopatra paany komme frem.

CLEOPATRA.

Du siger, samme Stjerne saae os fødes.
 Da maa vel ogsaa vore Skjæbner mødes
 og Livets Lyst forene os.

HARMAKI.

Maaske.

Maaske dets Smerte.

CLEOPATRA.

Jeg trænger til en Ven som Dig, en Mand,
 som Verden ej med Smiger har fordærvet,
 som Guldtørst ikke i sit Sold har hvervet
 og Vellyst ikke lænket til sit Spand.
 Kom til mig tidt, naar Nattens tusind Øjne
 som fjerne Gaader blinke over Jord.
 Din unge Visdom skal min Synskreds højne
 og Fremtids Taage svinde for dit Ord.

HARMAKI.

Jeg kommer til Dig.

CLEOPATRA.

Naar?

HARMAKI.

Imorgen Nat.

CLEOPATRA.

Og spaaer min Skjæbne?

HARMAKI.

Ja.

CLEOPATRA.

Naar vi er ene?

HARMAKI.

Naar vi er ene.

CLEOPATRA.

Tak. Lev vel.

HARMAKI.

Lev vel.

Cleopatra ud til højre. Harmaki staaer fortabt i sine Tanker og mærke ikke Charmion, der træder frem.

CHARMION.

Harmaki.

HARMAKI.

Charmion! — jeg havde glemt Dig.

CHARMION.

Hvor er mit Slør? jeg havde tabt det her.

HARMAKI.

Dit Slør!

CHARMION.

Ja, svar kun ej.

Jeg saae, Du kasted det fra Taarnets Tinde;
men hendes Krans Du gjemte ved dit Bryst.

HARMAKI.

Hvad mener Du?

CHARMION.

Dit Øje hang berust ved hendes Læbe,
som Du har lovet næste Nat at dræbe.

HARMAKI.

Du vover? — glemmer Du, for hvem Du staaer?

CHARMION.

Jeg mindes det, Harmaki, Du har glemt det.

HARMAKI.

Hvad kjender Du til mine Tanker, Kvinde?
med hvilken Ret domfælder Du min Færd?
Husk, jeg er Konge, Du Slavinde.

CHARMION.

Min Ret staaer skrevet her, herinde.
Saasandt, o Pharao, jeg har Dig kjær,
bør om din Pligt, din Ære jeg Dig minde.

HARMAKI.

Saasandt Du har mig kjær —?

CHARMION.

bryder voldsomt ud.

Kald mig kun skamløs!
Stolt som en Hæderens Luftning
løfter min Kjærlighed
Sjælens de drømmende Vande.
Stærk som et Tempel,
vældig som Nilen
værner den Dig og vor Sag.

Eet Maal, vi har, eet Land, een Tro,
 een Sag, een Kamp at stride.
 Løft mig mod Solen, Pharao,
 og sæt mig ved din Side.
 Da skal Du Sejrens Palme naa,
 og aldrig skal dit Ry forgaa.

paa Knæ.

Stød mig ej fra Dig!
 villigt som Leret
 formes min Sjæl i din mægtige Haand.
 Ve! — om vi skilles,
 brister min Lykke,
 visner mit Liv som en rodløs Vaand.

HARMAKI.

Mit Hjerte er en Tempelhal,
 hvor Kvinder ej tør dvæle.
 Vi mødes i et fælles Kald,
 men aldrig Blodets Elskov skal
 forene vore Sjæle.

CHARMION.

Vogt Dig, da svarer jeg ej for min Færd!

HARMAKI.

Mig kan du ramme — tag kun mit Liv!
 svigter Du Guderne,
 dø for min Kniv!

CHARMION.

Skjændsel! Du elsker den romerske Viv!

rejser sig langsomt.

Vi mødes atter, Pharao,
 naar næste Nat sin Stjernebro

op over Skyen hvælver.
Grib fast om Dolkens Ørneklø,
og ve Dig, hvis Du skjælver.

HARMAKI.

Ve mig, hvis jeg skjælver!

Charmion vakler ud. Harmaki falder sammen paa Løjbænken.

Tæppet.

TREDIE AKT.

En stor Sal hos Cleopatra. Baggrunden en aaben Søjlerække, hvorigjennem Udsigt til Haven. I Forgrunden til venstre Cleopatras Løjbænk med et Bord foran. Pragtfuldt oplyst.

Cleopatra ligger paa Løjbænken i ivrig Samtale med Charmion. Hvad denne fortæller hende, sætter hende i heftig Bevægelse. Ogsaa Charmion er i stærkt Oprør.

Stor Ballet.

CHARMION
da Dansen er forbi.

Der er han!

CLEOPATRA.
Kald min Livvagtshøvding hid.

Harmaki kommer fra højre. Han har Stjernekorter i Haanden. Charmion vinker ad Livvagtens Høvding, der nærmer sig Cleopatra og modtager Befalinger af hende. Dansen begynder paa ny.

CHARMION
møder Harmaki i Forgrunden.

Ve Dig, hvis Du skjælver!
ud i Baggrunden til venstre. Livvagtshøvdingen følger efter paa Cleopatras Vink.

CLEOPATRA

rejser sig.

Lad Dansen høre op. Forlad mig, alle!

Dansen ophører. Hoffet trækker sig tilbage.

HARMAKI

hen til Dronningen.

Gjaldt ogsaa din Befaling mig?

Jeg kommer, som Du bød, at spaa din Skjæbne.

CLEOPATRA.

Kom, sæt Dig hos mig. Jeg har ventet Dig.

HARMAKI.

Jeg bringer Kortet med,
at Du kan følge Stjernens faste Fjed
henover Himlens aldrig maalte Bue.

breder Kortet ud for hende og vil stille sig bag hendes Stol.

CLEOPATRA.

Nej stil dig her — lad mig dit Ansigt skue.

Harmaki stiller sig ved hendes Side.

Forklar mig saa de hemmelige Tegn!

HARMAKI

peger med den venstre Haand paa Kortet, famler med den højre efter Dolken
paa sit Bryst.

Den Stjernes Bane maa Du vogte nøje.
Den fødes fjernt mod Syd i Dugg og Regn,
men klares snart og lyser som et Øje.

CLEOPATRA.

Hvi stikker Du din Haand paa Brystet ind?
er det dit Hjerte, som uroligt banker?

HARMAKI.

Ak ja, uroligt, Dronning, er mit Sind
som Skibet, der har mistet Ror og Anker.

CLEOPATRA

seer paa Kortet, holder dog bestandig Øje med hans Bevægelser.

Højt stiger Stjernen over Himlens Hvælv,
men tusind Rædsler kredse om dens Bane,
selv der, hvor mindst man Farer skulde ane.

HARMAKI.

Jeg seer, Du veed at tyde Skriften selv.

CLEOPATRA.

— men frygter Intet, nu da Dig jeg har,
der alt det Onde fra min Vej kan mane.

Læg Kortet bort og ræk mig Lyren hist.
Streng er din Mund, og tungt dit Blik er dugget.
Min Sang skal med et Smil forjage Sukket.

HARMAKI

ruller Kortet sammen og rækker hende Lyren. — For sig.

Min Arm er slap, og alt mit Mod er brudt.

sætter sig ved hendes Fødder.

CLEOPATRA

synger til Lyren.

Jeg synger til Dig, hvis løftede Blik
er en festligt lysende Kjerte,
til Dig, hvis Ord er hellig Musik
for mit fromme, troende Hjerte.
Din Mund er en duftende Blomsterskaal,
dugget af sommersød Aande;
dit Favntag er som et Flammebaal,
der kvæler al Ve og Vaande.

Byg mig et Kammer af Tusmørkets Skygger,
der skal vi slumre paa kølige Skrud.

Bort vil jeg lægge de straalende Smykker,
straale som Kvinde for Dig, for min Gud!

lægge dit Hoved til Ro ved min Mund,
skjænke Dig Livets det blideste Blund.

Jeg synger om Dig, jeg synger ved Dag;
thi Solen er lys som dit Billed.

Jeg synger, naar Natten kupler sit Tag;
som den har min Længsel Du stillet.

Og sad Du ved Verdens yderste Rand,
min Sang vel did skulde række;
og laa Du død under Ørkenens Sand,
min Stemme skulde Dig vække.

HARMAKI

rejser sig og vender sig fra hende.

CLEOPATRA.

Du rejser Dig, Harmaki, som i Vrede?
er det den Tak, jeg høster for min Sang?
— Kom, hvil dig her, hvor bløde Hynder sprede
saa fin en Duft som Vaarens Blomstervang.

drager ham ned ved sin Side.

Din Haand er hed og tungt dit Aandedrag!
den kolde Silke vil din Feber køle.

HARMAKI

lægger Hovedet i hendes Skjød, famler paany efter Dolken.

CLEOPATRA

tager hans Haand.

Nej nej, din Haand ej stiller Hjertets Slag;
læg den i min, da vil Du Lindring føle.

Granskerflid bag Tempelmuren
trættet har din Tankes Hjul.
Lyt, Harmaki, til Naturen,
den vil glatte Pandefuren.

Hør, hvor Nattens søde Fugl
 priser Livets gyldne Alder;
 hør, hvor blødt Fontænen falder!
 Drømmende en Stemme kalder
 ud fra Rosens Silkeskjul.

HARMAKI

vil rejse sig.

Forgjæves ved din Side Ro jeg søger.
 Dit hede Ord min Vaande kun forøger.

CLEOPATRA

holder ham fast.

Skønne Yngling, varm som Vaaren,
 er det sandt, hvad Du har sagt?
 Brændte aldrig Dig i Aaren
 Elskovs underfulde Magt?
 Grundet har Du Aar og Dage
 over Længslerne, Du bar,
 men har aldrig fundet Svar
 paa din ørkenhede Klage.
 Lad da mig, en Kvinde, raade
 Dig, den vise, Livets Gaade!

HARMAKI.

Dronning, Dronning, Silken brænder,
 og fra Hyndets Blomsterbund
 tusind Duftes Rus jeg kjender —

CLEOPATRA.

Giv din Sjæl i mine Hænder,
 modtag Livet af min Mund.

HARMAKI

i hendes Favn.

Tag det, tag det med det samme!
 lad mig dysses af din Røst,
 lad mig dræbes i din Flamme,
 lad mig kvæles ved dit Bryst.
 Luk mig inde i din Elskov
 som paa Bunden af en Sø.
 Lad mig svinde som en Perle,
 der i stærke Urter krystet
 maa i Skum forgaa og dø.

Lang Omfavnelse. Pludselig stikker hun Haanden ind paa hans Bryst og river Dolken fra ham.

HARMAKI.

Guder!

CLEOPATRA

støder ham fra sig og rejser sig med et triumferende Smil.

Ja, se, Harmaki, se — saa stærk er Elskov!
 Den bøjer Mandens Læber mod det Bryst,
 han svoer at gjennembore med sin Klinge.

HARMAKI

mod hende.

Forraadt!

CLEOPATRA.

Kvæl mig med Hænder, har Du Lyst.
 peger mod Baggrunden.

Men se, din Daad vil ingen Sejer bringe.

Sepa og flere Sammensvorne føres lænkede ind fra Baggrunden af Cleopatras Vagt. Samtidig Charmion fra Forgrunden til venstre.

HARMAKI.

Sepa i Lænker! Alting er forbi.

Synker om.

CLEOPATRA.

Forrædere! I havde ventet
 at finde mig som Lig paa dette Sted.
 Men se, jeg staaer, Ægypten staaer ved mig
 To Kvinders List har tusind Mænd besejret.

VAGTEN.

{ Dronningen hil —
 for Tusinder stred hun!

HARMAKI.

{ Mig som en Slange
 bag Blomsterne bed hun.

SEPA

{ Guder forbarmer Jer!
 Kongen forraadte os.

SAMMENSVORNE.

{ Ve os, i Støvet
 Pharao traadte os!

CLEOPATRA.

{ Nu som bestandig
 med Sejer jeg smykker mig.

CHARMION.

{ Dødsrigets Mørke
 iskoldt omskygger mig.

CLEOPATRA

kaster Dolken til Harmaki.

Der! — tag din Dolk, til Minde om din Elskov,
 til Tegn paa min, det sidste.

Til Vagten.

Før dem bort!

Før Dagen gryer, skal Sepas Øjne briste.

ud i Forgrunden til venstre.

CHARMION

til Vagten, der vil føre Sepa bort.

Læg ogsaa Lænkerne om mine Hænder.

Styrter ned for Sepas Fødder.

Mig er det, mig, som blind af skinsyg Elskov
forraadte Land og Tro til vore Fjender.

HARMAKI.

Ve Dig og Alle, som har Elskov kjendt.

SEPA.

Med Sorg, saa stor, som Tankerne kan bære,
betragte mine gamle Øjne Jer,
hvis Lidenskab har knust Ægyptens Ære.

HARMAKI

til Sepa.

Ræk mig din Haand. Jeg beder ej om Naade,
kun om et mildt, forsonligt Blik,
der stjerneklart kan lyse gennem Mulmet,
naar jeg den store Dødens Vej skal gaa.

støder Dolken i sit Bryst, falder tilbage og dør.

SEPA.

Det blev ej givet Mennesker at dømme,
men kun at lide — lide det, vi maa.

føres med de Sammensvorne bort af Vagten.

Charmion alene.

CHARMION

bøjet over Liget.

Elskov har voldt det, Elskov den stærke,
Elskov den hede, der aldrig faaer Ro.
Dødstung den satte sit blodige Mærke
dybt i dit Hjerte, hvor Længslerne gro —
Elskov, den stærke, der aldrig faaer Ro.

Tæppet.

